

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 211/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Vetroasfalto Spa**, Via Giovanni Pascoli 3, Basiano MI, Taliansko, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Ficek, advokát s. r. o., Žilinská 14, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ advokát JUDr. Milan Ficek, proti postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II, odboru kriminálnej polície v konaní vedenom pod ČVS: ORP-1380/3-VYS-B2-2020 a jeho uzneseníu z 9. apríla 2021 a postupu Okresnej prokuratúry Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 1541/20/1102 a jej uzneseníu z 28. mája 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 30. júla 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II, odboru kriminálnej polície (ďalej len „okresné riaditeľstvo Policajného zboru“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-1380/3-VYS-B2-2020 a jeho uznesením z 9. apríla 2021 a postupom Okresnej prokuratúry Bratislava II (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 1541/20/1102 a jej uznesením z 28. mája 2021. Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť okresnému riaditeľstvu Policajného zboru, alternatívne okresnej prokuratúre, na ďalšie konanie. Zároveň požaduje primerané finančné zadostučinenie a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že vyšetrovateľ okresného riaditeľstva Policajného zboru napadnutým uznesením z 9. apríla 2021 odmietol podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku sťažovateľkou 9. septembra 2020 podané trestné oznámenie (adresované Krajskej prokuratúre v Bratislave) pre podozrenie zo spáchania viacerých trestných činov, najmä trestného činu podvodu, zavineného úpadku a marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania.

3. Sťažovateľka z dôvodu viacerých nedostatkov (aj z dôvodu, že neboli vykonané dôkazy pre náležité zistenie skutkového stavu) podala proti rozhodnutiu vyšetrovateľa okresného riaditeľstva Policajného zboru sťažnosť, ktorú prokurátor okresnej prokuratúry uznesením z 28. mája 2021 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s odôvodnením, že nebola dôvodná.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta postup a rozhodnutie vyšetrovateľa okresného riaditeľstva Policajného zboru a prokurátora okresnej prokuratúry spočívajúce v tom, že orgány činné v trestnom konaní v jej veci nepostupovali v súlade s Trestným poriadkom upravenými zásadami oficiality (§ 2 ods. 6), náležité zisteného skutkového stavu (§ 2 ods. 10) a voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12) a sťažovateľke tak neposkytli účinnú ochranu jej práv „*spočívajúcu v náležitom objasnení relevantných okolností veci*“. Tvrdí, že podrobne opísala skutkové okolnosti veci a predložila dôkazy, ktorými sa mali orgány činné v trestnom konaní zaoberať, aby naplnili účel trestného konania a v zmysle zásady oficiality mali sami vyvinúť činnosť na to, aby vo veci náležite zistili skutkový stav (tzn. dôkazy mali zabezpečiť aj z vlastnej iniciatívy).

5. Zvlášť okresnej prokuratúre sťažovateľka vytkla, že sa k jej argumentácii uvedenej v sťažnosti proti uzneseniu o odmietnutí trestnej veci vyšetrovateľom okresného riaditeľstva Policajného zboru prakticky vôbec nevyjadřila, čo je potrebné z jej pohľadu považovať za významné pochybenie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv postupom okresného riaditeľstva Policajného zboru a jeho rozhodnutím

6. Vo vzťahu k sťažovateľkou napadnutému postupu okresného riaditeľstva Policajného zboru ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci.

7. Sťažovateľka podala proti napadnutému postupu a rozhodnutiu okresného riaditeľstva Policajného zboru sťažnosť, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra uznesením č. k. 1 Pn 1541/20/1102-6 z 28. mája 2021. Sťažovateľka teda mala k dispozícii právny prostriedok

na ochranu svojich základných práv (ktorý aj využila), o ktorom bola oprávnená a povinná rozhodnúť (a aj rozhodla) okresná prokuratúra, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

8. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým postupom okresného riaditeľstva Policajného zboru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresnej prokuratúry a jej rozhodnutím

9. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou pripomína, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

10. Z uvedených hľadísk ústavný súd pristúpil k preskúmaniu opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľky proti postupu a rozhodnutiu okresnej prokuratúry.

11. Povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní je trestné oznámenie oznamovateľa trestného činu riadne prešetriť a rozhodnúť o ňom. Z príloh ústavnej sťažnosti predložených sťažovateľkou vyplýva, že sa v predmetnej veci tak aj stalo. Podľa názoru ústavného súdu uzneseniu okresnej prokuratúry, čo sa týka odôvodnenia skutkových a právnych záverov, nie je čo vytknúť. Okresná prokuratúra v jeho odôvodnení jasne a zreteľne uviedla, prečo považovala uznesenie okresného riaditeľstva Policajného zboru za správne a zákonné. Zo zisteného skutkového stavu ustálila, že v prípade sťažovateľky ide o obchodnoprávny spor, ktorý sama sťažovateľka v roku 2019 zvažovala riešiť súdnou cestou podaním žaloby v civilnom konaní. Podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 221 Trestného zákona založené na presvedčení sťažovateľky, že štatutárni zástupcovia obchodnej spoločnosti, s ktorou sťažovateľka v relevantnom čase obchodovala, konali s vopred zrejším úmyslom nezaplatiť za tovar po jeho dodaní, okresná prokuratúra jednoznačne označila za podozrenie bez akéhokoľvek reálneho základu, t. j. za domnienku nepodloženú žiadnym

konkrétnym dôkazom. Vychádzajúc z genézy predmetného obchodnoprávneho vzťahu dotknutých obchodných spoločností bolo podľa okresnej prokuratúry možné jednoznačne uzavrieť, že preskúmaná vec nepresahovala rámec civilného sporu. Uviedla pritom, že nie je v právomoci orgánov činných v trestnom konaní bez uvedenia skutočne relevantných okolností nasvedčujúcich tomu, že malo prísť k spáchaniu trestného činu, preverovať skutočnosti, ktoré podľa svojej právnej úvahy navrhovala sťažovateľka.

12. Okresná prokuratúra vyhodnotila, že z trestného oznámenia ani zo sťažnosti podanej proti rozhodnutiu okresného riaditeľstva Policajného zboru nevyplývali ani žiadne skutočnosti zakladajúce podozrenie, že došlo ku konaniu, ktoré by mohlo byť kvalifikované ako trestný čin zavineného úpadku, trestný čin marenia konkurzného konania, resp. ako iný trestný čin.

13. Za potrebné považovala okresná prokuratúra tiež uviesť, že v tak oblasti obchodných záväzkových vzťahov, ako i v oblasti akýchkoľvek záväzkovo-právnych vzťahov sa subjekty týchto vzťahov vystavujú špecifickému riziku z neplnenia dohodnutých podmienok. Nie je však v právomoci orgánov činných v trestnom konaní dané vzťahy riešiť.

14. K námietke sťažovateľky vo vzťahu k nedostatočnému zisteniu skutkového stavu a nevykonania navrhovaných dôkazov okresná prokuratúra uviedla, že vyšetrovateľ okresného riaditeľstva Policajného zboru postupoval striktne v súlade so zásadou trestného konania formulovanou v § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Ak vyšetrovateľ okresného riaditeľstva Policajného zboru dospel k záveru, že skutkový stav je náležite objasnený, je celkom zrejmé, že postupoval vo svojom ďalšom konaní tak, ako je to okrem iného uvedené v predmetnom ustanovení Trestného poriadku, vydaním rozhodnutia. Okresná prokuratúra ozrejmla, že vyšetrovateľ okresného riaditeľstva nebol povinný vykonať dôkazy navrhované stranami konania za predpokladu, ak ich vykonanie nebolo z hľadiska objektívne formulovanej požiadavky na náležité zistenie skutkového stavu potrebné. Zákon podľa okresnej prokuratúry neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Okresná prokuratúra konštatovala, že vyšetrovateľ okresného riaditeľstva Policajného zboru po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých zistených skutočností dospel k vydaniu meritórneho rozhodnutia o odmietnutí veci, ktoré považovala za opodstatnené a zákonné.

15. Okresná prokuratúra uzavrela, že trestným činom nie je a ani nemôže byť každé také konanie, ktoré spočíva v porušení ustanovení iných právnych predpisov súkromného alebo verejného práva, interných predpisov alebo v porušení dobrých mravov. V prípade, ak nie sú dané žiadne skutočnosti, ktoré by zakladali podozrenie o tom, že bol spáchaný trestný čin (teda takéto skutočnosti nevyplývajú z trestného oznámenia), vyšetrovateľ okresného riaditeľstva Policajného zboru nie je povinný a ani oprávnený prešetrovať prostriedkami trestného práva veci, z ktorých takéto podozrenie nevyplýva. Štátne orgány, medzi nimi aj orgány činné v trestnom konaní, môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 ústavy).

16. Pre úplnosť sa ústavný súd oboznámil aj s rozhodnutím okresného riaditeľstva Policajného zboru (tvoriace s rozhodnutím okresnej prokuratúry jeden celok, keďže sa s ním okresná prokuratúra stotožnila), z ktorého vyplýva, že vyšetrovateľ okresného riaditeľstva Policajného zboru k veci vypočul vtedajšieho štatutárneho zástupcu obchodnej spoločnosti, ktorá bola zmluvnou

stranou sťažovateľky, a zadovážil aj ďalšie potrebné písomnosti. Po preskúmaní celej veci však dospel k záveru, že v danom prípade nebola naplnená subjektívna stránka trestného činu. Z vyjadrenia štatutárneho zástupcu uvedenej obchodnej spoločnosti vyplynulo, že po dodaní predmetu zmluvného vzťahu – izolačného materiálu – sťažovateľkou bola jeho časť odovzdaná ďalším odberateľom, ktorí ho použili pri realizovaní stavieb. Na základe vykonaných odtrhových skúšok však bol tento materiál reklamovaný. Dotknutá „podozrivá“ obchodná spoločnosť teda nezaplatila za tovar nie pre to, že sa chcela obohatiť na úkor sťažovateľky, ale z dôvodu zlej kvality dodaného izolačného materiálu, ktorý reklamovala.

17. Vyšetrovateľ okresného riaditeľstva Policajného zboru reagoval aj na ďalšie skutočnosti, ktoré potenciálne sa javiace ako konanie nasvedčujúce spáchaniu trestného činu (išlo o neskoršie zlúčenie sa „podozrivej“ obchodnej spoločnosti s ďalšou obchodnou spoločnosťou a jej následnú likvidáciu), ktorých relevantnosť však v tomto smere vylučoval značný časový odstup od dodania predmetu zmluvy a nezaplatenia faktúr. Vyšetrovateľ okresného riaditeľstva vychádzal z okolnosti, že štatutárny zástupca nepoprel dodanie tovaru, ale spochybnil kvalitu dodaného tovaru, ktorá bola reklamovaná, avšak k predmetnej reklamacii a neuhradeniu faktúr ho nikto nekontaktoval. Lustráciou v Centrálnom registri exekúcií vyšetrovateľ okresného riaditeľstva Policajného zboru tiež zistil, že na dotknutú obchodnú spoločnosť neboli vedené žiadne exekúcie, teda nemala žiadnych veriteľov, ktorí by si uplatnili svoje pohľadávky súdnou cestou.

18. Podľa názoru vyšetrovateľa okresného riaditeľstva Policajného zboru v tomto prípade išlo o súkromnoprávny spor medzi oboma stranami. Sporné otázky, ktoré vyplývajú zo vzájomného súkromnoprávneho vzťahu a ktoré sa týkajú porušenia tohto vzťahu, majú byť riešené súdmi v civilnom konaní, pretože orgány činné v trestnom konaní a ani súd v trestnom konaní nie sú oprávnené nahrádzať ich činnosť.

19. Oboznámiac sa s obsahom napadnutých rozhodnutí, ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach danej veci sa pre posúdenie jej merita javí ako relevantná tá skutočnosť, že okresná prokuratúra dostatočne jasne a presvedčivo odôvodnila, prečo bolo potrebné trestné oznámenie sťažovateľky odmietnuť, a to uvedením všetkých zodpovedajúcich skutočností týkajúcich sa práve podstaty trestného oznámenia. Dôvody okresnej prokuratúry ústavný súd nepovažuje za potrebné znovu opakovať, dopĺňať ani vysvetľovať, pretože sú zrozumiteľné, logické a zjavne založené na racionálnej úvahe, podložené dôkazmi vyplývajúcimi z dôkazných prostriedkov zabezpečených v konaní pred začatím trestného stíhania.

20. Z odôvodnenia rozhodnutia okresnej prokuratúry dostatočne presvedčivo vyplýva, prečo nebolo opodstatneným zadovážiť a vykonať v tejto veci ďalšie dôkazy, a teda prečo považovala skutkový stav za dostatočne zistený. Ústavný súd považuje za akceptovateľný názor okresnej prokuratúry, že v právnom štáte nie je na uvážení štátneho orgánu, či uplatní právomoc, ktorú mu priznáva ústava alebo zákon; povinnosťou každého štátneho orgánu je konať, uplatniť svoju právomoc vždy, v celom rozsahu a včas, avšak len za predpokladu, že tak ustanoví zákon. Okresná prokuratúra poznamenala, že v prípade orgánov činných v trestnom konaní to platí o to viac, keďže ústavne konformný výklad (čl. 152 ods. 4 ústavy) noriem trestného práva predpokladá redukciu kriminalizovania každodenného ľudského konania, čím sa napĺňa tiež ústavná direktíva plynúca z čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorá konštituuje Slovenskú republiku ako demokratický právny štát, kde je použitie trestného práva až krajnou možnosťou riešenia spoločenských vzťahov.

21. Ústavný súd pri posúdení aktuálnej sťažnosti vychádzal aj zo svojej ustálenej judikatúry, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, IV. ÚS 423/09). Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani právo jednotlivca, aby na základe jeho trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu voči označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené v ústave (porov. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09).

22. Rovnako ani z ustanovení Trestného poriadku nemožno vyvodit' subjektívne právo osoby, ktorá podala trestné oznámenie, na začatie trestného konania. Aj keď podľa § 2 ods. 5 Trestného poriadku je prokurátor povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel, posúdenie otázky, či sú splnené zákonné podmienky pre začatie trestného stíhania v konkrétnej veci (na základe skutočností uvedených v trestnom oznámení alebo skutočností zistených preverením trestného oznámenia), je plne v právomoci orgánov činných v trestnom konaní (policajných orgánov, vyšetrovateľov, prokurátorov). Osobe, ktorá podala trestné oznámenie, nevzniká právo na začatie trestného stíhania (obdobne IV. ÚS 256/05, II. ÚS 190/05, III. ÚS 526/2016, I. ÚS 354/2020).

23. Napokon ani z čl. 6 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená na trestnom oznámení voči tretej osobe) nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní [porov. Dziedzic v. Poľsko, č. 50428/99, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 25. 11. 2003, bod 6; Helmers v. Švédsko, č. 11826/85, rozsudok ESLP z 29. 10. 1991, bod 29; Kusmierek v. Poľsko, č. 10675/02, rozsudok ESLP z 21. 9. 2004, bod 48].

24. Súčasťou týchto základných práv nie je ani povinnosť orgánu štátu kvalifikovať konanie, v ktorom sťažovateľka vidí porušenie svojich práv, ako trestný čin. Ak dôkazy, ktoré boli vykonané, nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže vyšetrovateľ (okresné riaditeľstvo Policajného zboru) začať konať alebo pokračovať v konaní. Sťažovateľka ako oznamovateľka trestného činu mala zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa jej oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania kompetentného štátneho orgánu zodpovedal jej predstave (II. ÚS 88/99).

25. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že z napadnutého rozhodnutia okresnej prokuratúry (v spojení s uznesením okresného riaditeľstva Policajného zboru) je zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní sa trestným oznámením sťažovateľky riadne zaoberali a s výsledkom jeho prešetrenia ju oboznámili. Závery okresnej prokuratúry pritom mali zreteľnú oporu v skutkových zisteniach vyplývajúcich zo zabezpečeného spisového materiálu. Ústavnému súdu pritom neprináleží vstupovať do hodnotenia dôkazov vykonaného orgánmi činným v trestnom konaní (nemôže ich hodnotiť inak). Rovnako na argumentáciu sťažovateľky orgány činné v trestnom konaní reagovali primerane potrebám rozhodnutia o veci v rámci predprípravného konania.

26. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu (ústavnej sťažnosti) možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ (tu sťažovateľka), a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci a základným

právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

27. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd nezistil žiaden ústavne neprípustný zásah do základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím okresnej prokuratúry, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy postupom okresnej prokuratúry a jej rozhodnutím

28. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou namietala aj porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy.

29. Podľa tohto ustanovenia, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

30. Už z uvedenej citácie vyplýva, že základné právo garantované prostredníctvom čl. 46 ods. 2 ústavy sa *ratione materiae* vzťahuje špecificky na správne súdnictvo. V prípade sťažovateľky sa nerozhodovalo v rámci správneho súdnictva, čo akúkoľvek možnosť vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy *prima facie* vylučuje.

31. Toto zistenie viedlo ústavný súd k odmietnutiu ústavnej sťažnosti aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenej [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.4. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru postupom okresnej prokuratúry a jej rozhodnutím

32. Napokon k sťažovateľkou namietanému porušeniu čl. 13 dohovoru ústavný súd uvádza, že z jeho ustanovenia vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby právo akcesorickej (druhotnej alebo sekundárnej) povahy na účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Ústavný súd odkazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria

A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, IV. ÚS 90/2013).

33. Sťažovateľka v predmetnej veci okrem porušenia čl. 13 dohovoru namietala porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie ústavný súd nezistil. Obdobne námietky sťažovateľky týkajúce sa základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy posúdil ústavný súd ako zjavne neopodstatnené, nezostalo tak žiadne právo, v spojení s ktorým mohla sťažovateľka namietat porušenie čl. 13 dohovoru.

34. Napadnutým postupom a uznesením okresnej prokuratúry preto nemohlo dôjsť ani k porušeniu práva sťažovateľky podľa čl. 13 dohovoru, čo predstavovalo dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

35. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2022

Miloš Mad'ar
predseda senátu